

201110896/1/V4.

Datum uitspraak: 18 januari 2013

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 13 september 2011 in zaak nr. 11/10604 in het geding
tussen:

, mede voor haar minderjarige kind,

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 28 maart 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij tussenuitspraak van 28 juni 2011 heeft de rechtbank de minister in de gelegenheid gesteld om een aan het besluit van 28 maart 2011 klevend gebrek te herstellen. Deze uitspraak is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 september 2011 heeft de rechtbank het door de vreemdeling tegen het besluit van 28 maart 2011 ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. De vreemdeling heeft op 25 mei 2010 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat zij eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.
3. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.
 - 3.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1, www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien een bestuursorgaan na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking neemt, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1, www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase

nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kan de bestuursrechter dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen toetsen.

3.2. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die na het eerdere besluit zijn voorgevallen of die niet vóór dat besluit konden en derhalve behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder gestelde feiten of omstandigheden, die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan doen zich niettemin geen feiten of omstandigheden voor die een - hernieuwde - toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd aan het eerdere besluit kan afdoen.

3.3. Bij besluit van 23 juli 2009 is een eerdere aanvraag van de vreemdeling om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het asielverzoek. Dit besluit is met de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 10 september 2009 in zaak nr. 09/27196 in rechte onaanastbaar geworden.

Bij besluit van 1 juli 2010 heeft de staatssecretaris een nieuwe aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen opnieuw afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek. Bij uitspraak van 3 december 2010 in zaak nr. 10/23616 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Bij besluit van 28 maart 2011 heeft de staatssecretaris de aanvraag opnieuw afgewezen, omdat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het asielverzoek.

3.4. Het besluit van 28 maart 2011 is van gelijke strekking als het besluit van 23 juli 2009. Dit betekent dat de rechtbank, anders dan zij in de aangevallen uitspraak heeft gedaan, alvorens het besluit van 28 maart 2011 te toetsen, diende te beoordelen of het onder 3.1. bedoelde beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit. Derhalve had zij ambtshalve eerst moeten beoordelen of aan de aanvraag van 25 mei 2010 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Omdat voormeld beoordelingskader een ambtshalve te beoordelen aspect betreft, brengt de omstandigheid dat geen hoger beroep is ingesteld tegen voormelde uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 3 december 2010 niet mee dat in de door de vreemdeling tegen het besluit van 28 maart 2011 aangespannen procedure dit beoordelingskader niet diende te worden toegepast. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Gelet hierop behoeven de grieven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling het volgende.

5. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

5.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase en in beroep op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Derhalve is niet op voorhand uitgesloten dat de documenten die dateren van ná het eerdere besluit kunnen afdoen aan het eerdere afwijzende besluit en de overwegingen, waarop dat rust.

5.2. Nu in het besluit een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, is dit niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze. De staatssecretaris kan derhalve niet zonder meer worden gevolgd in zijn standpunt dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en het besluit van 28 maart 2011 dient wegens strijd met 3:46 van de Awb te worden vernietigd.

6. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

6.1. In voormelde uitspraak van 14 juli 2011 heeft de Afdeling overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waarop de vreemdeling zich in deze zaak heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

De door de vreemdeling ingeroepen, door de President van het EHRM getroffen, interim measure van 14 januari 2010 is niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat deze betekenis heeft voor andere vreemdelingen en, indien dat het geval is,

welke betekenis dit zou kunnen zijn. De ingeroepen interim measure biedt derhalve op zichzelf geen grond voor de conclusie dat de President van het EHRM van oordeel is dat de betreffende vreemdelingen bij overdracht aan Italië een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en de omstandigheden in Italië daarom aan overdracht in de weg staan.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling werd in het verleden in Italië niet bedreigd met uitzetting naar haar land van herkomst. Evenmin kan uit haar verklaringen worden afgeleid dat zij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De stelling van de vreemdeling dat haar medische klachten aan overdracht aan Italië in de weg staan kan niet worden gevolgd, reeds omdat zij deze klachten niet met medische stukken heeft onderbouwd.

Ook de enkele omstandigheid dat de vreemdeling ten tijde van belang zwanger was leidt niet tot het oordeel dat de vreemdeling niet kan worden overgedragen.

6.2. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de staatssecretaris zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

7. De staatssecretaris dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 13 september 2011 in zaak nr. 11/10604;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister voor Immigratie en Asiel van 28 maart 2011, kenmerk 0903.03.1218;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.416,00 (zegge: veertienhonderdzesstien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

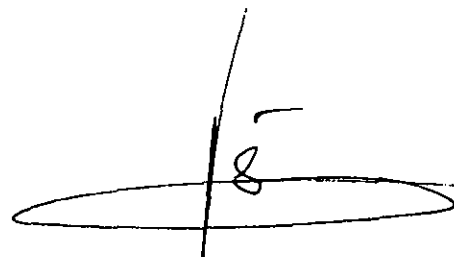
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 januari 2013

307-603.

Verzonden: 18 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser